

Ina van der Beek
In goede handen

IN GOEDE HANDEN

Ina van der Beek

In goede handen

VCL serie

ISBN 978 90 5977 208 3
NUR 344

© 2012 VCL-serie, Utrecht
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘**T**oe maar, nog even volhouden... nu zuchten... ja, mooi! Kijk eens aan, een dochter!’

De verloskundige houdt de baby omhoog.

Liesbeth kijkt met glanzende ogen naar dat kleine lijfje, bedekt met huidsmeer.

‘Is ze niet heel klein?’ hoort ze Bart vragen. ‘Ze is toch maar een paar weken te vroeg.’

‘Mag ik haar?’ Liesbeth is alle vermoeidheid en pijn vergeten.

Maar Grada, de verloskundige, schudt haar hoofd. ‘Even wachten.’ Ze overhandigt de baby voorzichtig aan de verpleegster die erbij staat.

‘Het is goed dat je hier bevallen bent,’ zegt ze dan, ‘en niet thuis. Ze is inderdaad erg klein. We gaan haar eerst even goed bekijken, dan krijg je haar. Maar ik denk dat ze snel in de couveuse moet.’

Liesbeth ligt stil achterover. Bart streelt haar gezicht. ‘Je hebt het geweldig gedaan, hoor, en luister maar eens wat een geluid erin zit, dat komt echt wel goed.’

Liesbeth glimlacht terwijl ze naar het krijsen van de baby luistert. Hun dochter!

De verloskundige voelt aan Liesbeths buik. ‘Als ik me niet vergis...’ hoort Liesbeth haar mompelen.

‘Is er iets niet goed?’ vraagt Bart.

‘Heel goed zelfs,’ glimlacht Grada, ‘volgens mij komt er nog één!’

Tien minuten later houdt ze opnieuw een klein meisje in haar handen. ‘Alles erop en eraan, maar nog wat kleiner dan haar zus.’

Liesbeth kan het niet bevatten, zelfs niet als beide kleine meisjes even later in haar armen worden gelegd, in elke arm één. Heel even maar, dan worden ze in hun glazen bakjes gelegd, die in alle haast zijn neergezet.

‘Ze zullen wel even in de couveuse moeten blijven, maar verder maak ik me geen zorgen, hoor,’ zegt de kinderarts wat later. ‘Het zijn twee gezonde, sterke meiden. Een beetje klein,

ja, dat wel. Maar dat wordt elke dag beter.’

Als Liesbeth fris gewassen geniet van een kop koffie en een beschuitje, trekt Grada een stoel bij het bed en schudt haar hoofd. ‘Dat ik dat niet gemerkt heb,’ zegt ze vol verbazing. ‘Dat is me nog nooit gebeurd in al die jaren. Ik heb echt geen enkel vermoeden gehad dat ze met z’n tweeën waren, anders had ik je zeker doorgestuurd voor een echo. Dat is zo’n mooie uitvinding tegenwoordig, dan hadden we het zeker direct gezien. Maar nogmaals, ik had er geen idee van. Je was wel zwaar, maar nou ook weer niet zo dat het verdacht was.’ Ze schudt nogmaals haar hoofd. ‘En ik heb ook geen twee harttonen kunnen ontdekken.’

Liesbeth lacht. ‘Het is een verrassing, maar wel een mooie verrassing! Alleen moet er straks thuis wel een en ander georganiseerd worden, we hebben van alles natuurlijk maar één.’

‘Daar heb je nog wel even de tijd voor, je meisjes zullen voorlopig nog hier moeten blijven. Ze zullen zeker elk vijf pond moeten wegen voor ze naar huis mogen.’

Liesbeth knikt. ‘Ja, dat is natuurlijk wel jammer, ik hoop dat ze snel groeien.’

‘Hoe gaan ze heten en hadden jullie wel een tweede naam paraat?’ vraagt Grada. ‘Dat heb ik in de consternatie helemaal vergeten te vragen.’

Bart lacht. ‘Nou, dan was u zeker in de war! De verpleegster heeft al een kaartje aan de couveuses gehangen. Ze heten Caroline en Christa.’

‘Leuke namen, vernoemd?’

‘Ja, allebei de oma’s zijn vernoemd, Carolina en Christina.’

‘Mooi,’ knikt de verloskundige. ‘Alleen lastig, later met hun post. Allebei C., heb je daar wel aan gedacht? Nou, ik ga ervandoor. Ik weet niet hoelang jij zelf moet blijven, de gynaecoloog neemt het van me over. Maar je zult niet staan te springen om naar huis te gaan, nu je dochters hier ook nog blijven, toch?’

‘Nee, ik hoop dat ik nog even mag blijven, het lijkt me niks om alleen naar huis te gaan.’

‘Laat het me maar horen, zodra je meer weet.’ Grada staat

op en schudt Bart en Liesbeth de hand.

‘Het beste ermee, en probeer zo veel mogelijk uit te rusten. Je zult het straks thuis druk krijgen!’

Als de deur achter haar dicht is gegaan, zegt Bart: ‘Tja, die zelfde voorletters, daar heeft ze natuurlijk gelijk in. Nou, voorlopig krijgen ze nog geen officiële poststukken, dat zien we dan wel weer.’

Na acht dagen gaat Liesbeth naar huis. Ze had zelfs al wat eerder gemogen, maar de aardige hoofdverpleegster had geregeld dat ze nog een paar dagen langer kon blijven. ‘Nu kun je gemakkelijk naar je kindertjes toe. Als je eenmaal thuis bent, wil je toch steeds komen en is het veel meer gedoe en inspanning. Tenslotte ben je nog kraamvrouw.’

Vijf dagen na hun geboorte mogen Caroline en Christa uit de couveuse, en worden ze in een wiegje gelegd. Alles gaat goed, ze zijn alweer op hun geboortegewicht en elke dag wijst de weegschaal een hoger gewicht aan.

Liesbeth en Bart verwonderen zich over de gelijkenis tussen de twee meisjes, ze zijn werkelijk als twee druppels water. Ook het verplegend personeel zegt nog nooit eerder een tweeling gezien te hebben die zo gelijk is. Zelfs hun vorderingen in gewicht gaan vrijwel gelijk op, hoewel Christa nog altijd 30 gram achterloopt op haar zus.

Liesbeth is begonnen om haar dochters borstvoeding te geven, en na een wat moeizame start gaat ook dat nu beter. De sondevoeding in de couveuse is snel vergeten als ze, eenmaal in hun wiegje, zelf kunnen gaan drinken.

Twee weken later mogen Caroline en Christa allebei naar huis.

Liesbeth heeft de afgelopen week de gelegenheid gehad om goede nachten te maken en dus flink uit te rusten en aan te sterken. Maar nu is er werk aan de winkel!

De beide baby’s moeten om de drie uur een voeding. Liesbeth is er al snel handig in om ze tegelijk te voeden, aan elke kant één.

Toch valt het haar allemaal wat tegen, de kleintjes moeten

ook 's nachts gevoed worden. Eerst is Bart nog een paar dagen vrij, maar daarna moet hij weer aan het werk.

Dankbaar aanvaardt ze het aanbod van haar moeder om elke dag een poosje te komen helpen.

Als ze 's avonds in bed liggen, zegt ze tegen Bart: 'Ik ben nog nooit zo moe geweest! Het lijkt wel of er geen eind komt aan voeden, verschoneren, wassen, voeden, verschoneren.'

Na nog een week staat Grada, de verloskundige, opeens voor de deur. 'Ik kom nog eens even kijken hoe het hier gaat,' zegt ze. 'Ik was in de buurt en ik was zó benieuwd. Lukt het allemaal?'

'Ja hoor,' zegt Liesbeth, maar ze hoort zelf hoe haar stem bibbert. 'Kom binnen, ze moeten zo weer gevoed worden. Hoor, ze huilen alweer.'

Zwijgend gaat ze Grada voor naar boven. 'Mijn moeder komt elke dag wel een paar uurtjes, dat is fijn,' zegt ze terwijl ze Christa uit haar wiegje tilt en aan Grada overhandigt. Dan buigt ze zich naar de andere wieg, waaruit ook al een boos gehuil klinkt.

'Schone broek?' vraagt Grada. Ze heeft Christa al op het aankleedkussen gelegd en maakt de luier los. 'Bah, dame, je stinkt! Maar wat zijn ze al gegroeid, zeg!' wendt ze zich dan tot Liesbeth. 'Dat kan ik van jou niet zeggen, kind, wat zie je er slecht uit! Gaat het wel goed met je?'

Liesbeth haalt haar schouders op. Ze kan het wel hebben van de oudere verloskundige, maar echt leuk om te horen is het natuurlijk niet. 'Ik ben alleen maar zo moe,' zegt ze, 'verder gaat het goed, hoor.'

Zwijgend heeft Grada de luier verschoond en ze strikt de plastic strikclip vast. Nu tilt ze de baby op. 'Moet zij ook?'

'Nee, straks, na de voeding maar, zij heeft geen poepluier. Wilt u Christa mee naar beneden nemen, dan draag ik Caroline.'

Beneden legt ze beide baby's aan de borst. 'O, ik vergeet helemaal om u iets aan te bieden, had u thee of koffie gewild?'

'Ik wil helemaal niks, alleen weleens even met jou praten. Het is prachtig dat die twee een mooie start met borstvoeding

hebben gehad, en ik zeg het niet snel, maar nu raad ik je toch dringend aan om over te gaan op flesvoeding. Er blijft niks van jou over, die twee vreetzakjes eten je gewoon helemaal op.'

Liesbeth schiet in de lach. 'Nou, helemaal... dat valt ook wel mee, hoor.'

Grada staat op. 'Ik moet er weer vandoor. Maar bespreek het eens met je wijkverpleegster, ik denk dat je er verstandig aan doet om te stoppen met die borstvoeding. Dan kan je man, je moeder of wie ook, het eens van je overnemen. Voor hen leuk, voor jou veel rustiger.' Ze kijkt nog even vertederd naar de twee kleine, zuigende kindjes. 't Is echt frappant hoe die twee op elkaar lijken,' zegt ze. 'Hoe houden jullie ze uit elkaar?'

'Ik zie het gewoon,' zegt Liesbeth, 'maar eerlijk gezegd ben ik ook de enige. Zelfs Bart vergist zich nog weleens. Daarom hebben ze een verschillende veiligheidspeld aan hun luiers, Christa een roze, Caroline een blauwe.'

'Geweldig! Nou, ik ga ervandoor, over twee weken zie ik je voor nacontrole. En denk eens na over mijn advies!' Dan gaat de deur achter haar dicht.

Liesbeth kijkt haar zuchtend na, als ze langs het raam aan de voorkant wegloopt. Ja, misschien heeft ze wel gelijk. Het voeden kost haar veel energie. Maar tegelijk geniet ze er zó van, die twee gulzige mondjes aan haar borst. Toch maar eens met de wijkzuster erover spreken.

De volgende dag begint ook haar moeder erover. Bart is het helemaal met zijn schoonmoeder eens. 'Je houdt dit niet vol, je moet óf meer gaan eten, óf die twee dames aan de fles laten wennen.'

'Ik kan echt niet meer eten, ik ben vaak zelfs te moe om te eten,' sputtert Liesbeth nog wat tegen. Toch voelt ze zelf ook wel dat ze dit niet lang meer kan volhouden.

Als ze twee weken later voor nacontrole naar Grada Kok gaat, laat ze de tweeling achter bij haar moeder. Ze drinken tevreden om de beurt hun flesje leeg.

Op de eerste verjaardag van de tweeling kan niemand meer vermoeden dat ze een laag geboortegewicht hadden. Het zijn twee stevige kleine dreumesen geworden.

En nog steeds elkaars spiegelbeeld. Liesbeth krijgt heel vaak opmerkingen, zowel van bekenden als van haar onbekende mensen, als ze met haar kinderen boodschappen doet.

Zelfs zichzelf moet af en toe goed kijken wie nou wie is. Voor alle zekerheid zorgt ze dat er altijd een klein merkje aan hun kleertjes zit, waardoor ze steeds weer zeker weet wie ze voor zich heeft.

Ook hun ontwikkeling gaat gelijk op. Heeft Christa een nieuw tandje, nog geen drie dagen later komt er één door bij Caroline. Kruipt Caroline voor het eerst, een dag later doet Christa haar na. Nu, op hun eerste verjaardag, lopen ze beiden met wankele stapjes langs de tafel waarop een grote slagroomtaart staat met één kaarsje.

‘Volgend jaar moeten we voor twee taarten zorgen, ieder met twee kaarsjes,’ vindt pappa Bart. ‘En dat gaan we dan ieder jaar zo doen.’

Dat zien we dan wel weer, denkt Liesbeth.

De jaren glijden snel voorbij, vandaag viert de tweeling hun vierde verjaardag.

Als Liesbeth 's middags even bladert in de fotoalbums, kan ze zich bijna niet voorstellen dat er al vier jaar voorbij zijn gegaan sinds de dag dat ze ‘verrast’ werden met de twee meisjes.

Caroline en Christa zijn nog steeds precies elkaars evenbeeld. De leidster van de peuterspeelzaal had het na een paar weken opgegeven om te proberen ze uit elkaar te houden. En ook de juf van de kleuterschool, waar de meisjes vanaf morgen naartoe zullen gaan, rolde met haar ogen toen de tweeling kwam kennismaken. ‘Lieve help, hoe houdt u ze zelf uit elkaar?’ had ze verbaasd aan Liesbeth gevraagd.

‘Tja, gewoon, ze zijn niet precies hetzelfde, hoor,’ had Liesbeth lachend geantwoord. ‘Maar eerlijk gezegd ben ik de enige die dat ziet. Zelfs hun vader slaat de plank nog weleens mis.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zei juf Menny, ‘tjonge, wat lijken die kinderen op elkaar. Ik heb wel eerder een tweeling in de klas gehad die erg op elkaar leek, maar dit...’

Liesbeth slaat het fotoalbum dicht en kijkt naar buiten. Haar dochters spelen in de tuin met hun nieuwe poppenwagens. Daarover waren ze het al weken eens: voor hun verjaardag wilden ze beiden een poppenwagen. Geen buggy, nee, een echte kinderwagen, waarvan de kap omhoog en omlaag kan.

Ja, de dames weten goed wat ze willen! Toch geeft Christa meestal de toon aan en volgt Caroline haar. Maar dat gebeurt zo subtiel en vloeiend dat het nauwelijks opvalt. Liesbeth probeert soms voorzichtig Christa wat af te remmen en Caroline te stimuleren om zelf beslissingen te nemen, maar dat lijkt niet te werken. Beide meisjes voelen zich gelukkig in hun rol, dus waarom zou zij zich al te druk maken? Wanneer ze wat ouder worden, gaan ze waarschijnlijk zelf ieder hun eigen vriendinnen kiezen en wat meer hun eigen leventje leiden.

Er wordt gebeld, maar voor Liesbeth bij de deur is, heeft Christa al opengedaan. De meisjes hadden blijkbaar de auto van opa en oma al gezien en zijn snel naar binnen gekomen.

Even later zitten ze allebei op hun knieën op de grond, elk met een cadeau voor zich.

‘Tegelijk uitpakken!’ commandeert Christa haar zus, ‘anders zien we het al, dat is niet leuk.’ Meteen begint ze aan het papier te scheuren. Dan houden ze allebei een baby pop in hun handen, de pop van Caroline draagt een roze jurkje, die van Christa een gele.

‘Dat is leuk,’ zegt Liesbeth, ‘baby’s voor in de kinderwagens. Het lijkt ook wel een tweeling, ze lijken precies op elkaar. Gelukkig kunnen jullie ze aan hun kleren uit elkaar houden.’

‘Naar jullie zin?’ vraagt oma.

‘Ja, ze is echt lief, dank u wel, oma!’ zegt Caroline, terwijl ze met verrukte ogen naar haar baby kijkt.

Christa zegt niks, ze kijkt nadenkend naar haar pop, en dan naar die van haar zusje.

‘Christa?’ vraagt Liesbeth, ‘bedank jij opa en oma ook voor je mooie cadeau?’

Nu slaat Christa haar ogen op en lacht. ‘Dank u wel, opa en oma, maar,’ gaat ze in één adem verder, ‘ik denk dat we beter kunnen ruilen. Caroline vindt geel mooi, hè?’ Ze kijkt haar zusje lief aan en steekt haar de pop in het gele jurkje toe. ‘Dan neem ik de roze.’

Alleen Liesbeth ziet even twijfel op het gezicht van Caroline, voor die haar pop bij haar zusje neerlegt en de andere pop aanpakt. ‘Goed, hoor,’ zegt ze, ‘ik vind geel ook mooi.’

‘Nee,’ zegt Liesbeth, ‘dat doen we niet! Jullie houden de pop en de kleertjes zoals je die gekregen hebt.’

Haar ouders kijken haar wat verbaasd aan en Christa zegt boos: ‘Als we het toch allebei liever willen!’

‘Nee,’ zegt Liesbeth nogmaals, ‘het blijft zoals het is. Caroline vindt roze ook mooi en jij houdt ook van geel. Van ruilen komt huilen, klaar!’

Niemand reageert op haar woorden, alleen Christa kijkt nog even boos. Dan draait ze ook bij en samen gaan de jarigen hun poppen in de kinderwagen leggen.

‘Jouw baby mag mijn kleertjes wel een keer lenen, hoor,’ hoort Liesbeth Caroline nog zeggen. ‘Dan ruilen we af en toe, goed?’

Liesbeth neemt zich voor om toch wat meer op het gedrag van de meisjes te gaan letten. Ze hebben vrijwel nooit ruzie, maar dat komt vooral, zo beseft ze opeens, door de toegeeflijkheid van de oudste. En dat mag geen gewoonte worden.

Dan is het tijd voor taart, twee taarten met elk vier kaarsjes.

Op school hebben ze het goed naar hun zin. Maar ook in de klas zijn ze onafscheidelijk. Bart en Liesbeth bespreken het met de onderwijzeres. Zij spreken af dat de twee in afzonderlijke groepjes komen, zodat ze in elk geval niet steeds dezelfde werkjes tegelijk doen, of samen in de poppen- of bouwhoek spelen.

Dat lijkt wel te werken, maar zodra ze uit school zijn, spelen ze weer samen. Liesbeth dringt erop aan dat ze eens meisjes uit hun klas te spelen vragen. Maar ook dan spelen ze met elkaar.

En wordt de één te spelen gevraagd bij een klasgenootje,

dan wil ze alleen als haar zusje ook mee mag komen.

‘Misschien moeten we er ons niet te druk om maken,’ denkt Bart hardop. ‘Ze zijn sociaal genoeg, er komen toch regelmatig andere kinderen over de vloer? Misschien is het wel logisch, ze zijn even oud, kennen de vriendinnetjes of vriendjes allebei even goed, dus spelen ze met elkaar. Prima toch?’

Ach ja, Liesbeth maakt zich er ook niet al te veel zorgen om. ‘Als ze wat ouder worden, verandert dat vanzelf wel. En wanneer ze in de puberteit komen, zullen ze zich vanzelf wel losmaken van elkaar. In het voortgezet onderwijs kunnen ze sowieso in verschillende klassen geplaatst worden, dat is hier op de dorpschool nou eenmaal onmogelijk.’

Zo spelen de twee zusjes met hun gemeenschappelijke vriendjes en vriendinnetjes, maar hun allerbeste vriendin blijft toch hun zusje.

Na twee jaar kleuterschool gaan ze naar de eerste klas.

‘Het heet niet de eerste klas,’ zegt Caroline, ‘het heet groep drie.’

Dat klopt, hun kleuterschool en lagere school gaan vanaf nu verder als basisschool.

‘Het klinkt opeens zo groot,’ zegt Liesbeth, ‘groep drie! Waar is de tijd gebleven?’ Bart en zij hadden gehoopt op nog een kindje, maar die wens is nog steeds niet vervuld. De laatste tijd denkt ze er minder aan, de meiden worden al zo groot, en ook dat heeft weer z’n voordelen.

In de zomervakantie stelt Bart z’n dochters voor om voor hen elk een eigen slaapkamer te maken. Tot nog toe sliepen ze samen op één kamer, eigenlijk ook met in het achterhoofd de hoop dat de kleinste kamer nog eens babykamer zou worden.

‘Ik ga allebei de kamers opnieuw behangen, nieuwe rolgordijntjes, leuk kleurtje verf, precies zoals jullie het willen,’ stelt hij voor. ‘En dan loten we wie de grootste en wie de kleinere kamer krijgt, dat is eerlijk, ja toch?’

‘Ik wil helemaal geen eigen kamer,’ zegt Caroline vlug. ‘Jij?’ vraagt ze aan haar zusje.

Christa schudt gedecideerd haar hoofd. ‘Wij blijven bij elkaar slapen, veel gezelliger.’

Bart en Liesbeth kijken elkaar even aan, dan schudt Liesbeth haar hoofd. ‘Graag of niet, dan blijft het voorlopig maar zo. Over een paar jaar kijken we wel weer. Dan vinden jullie het vast wel leuk om elk een eigen plekje te hebben.’

ALS KINDEREN ZIJN ZE ONAFSCHEIDELIJK,
MAAR ALS VOLWASSEN VROUWEN
VERDWIJNEN ZE UIT ELKAARS LEVEN.
EEN HERENIGING ZET ALLES OP ZIJN KOP.

In goede handen

De vrijwel identieke tweelingzusjes Christa en Caroline verliezen op jonge leeftijd hun moeder. Wanneer er na enkele jaren een nieuwe vrouw in het leven van hun vader komt, lijken ze ook hem kwijt te raken. Ze zijn nog maar net achttien als ze naar Amsterdam verhuizen. Caroline gaat studeren, maar Christa komt al snel in aanraking met verkeerd gezelschap. De twee zussen komen steeds verder van elkaar af te staan en verliezen elkaar uiteindelijk uit het oog.

Dan, jaren later, staat Christa onverwacht bij haar zus op de stoep. Ze is ernstig ziek en heeft een baby. Christa doet haar zus een bijzonder voorstel, maar Caroline twijfelt: kunnen en mogen ze dit doen?

Ina van der Beek schrijft meeslepende romans, waaronder haar recentelijk verschenen titels *Enkele reis Harmelen* en *Zo klein als jij*. Daarnaast is ze columnist van *Elisabet*, voorheen *Elisabethbode*.

ISBN 978 90 5977 208 3 NUR 344

9 789059 772083

www.vclserie.nl